

Signe, der havde rejst sig, hjalp hende derpaa til Sæde i Armstolen ved Siden af Sengen.

„Saa er du virkelig kommen, Peter Andreas,“ sagde hun her i en foroverbøjet, halvt bortvendt Stilling og med Haanden for Øjnene, som om hun alligevel ikke rigtig taalte Synet af ham. „Hvorfor kom du ikke før? . . . Nu er det maaske for silde.“

Der var noget i dette Udbrud, der fik Per til at lytte. „For silde“ — tænkte han. De havde altsaa virkelig til det sidste haabet paa en Forsoning. De havde opfattet hans Hjemkomst som en Bodsgang — —.

Moderen begyndte igen at tale; men i det samme kom Sygeplejersken ind fra Dagligstuen tilligemed en ældre Mand.

Det var Huslægen, der kom paa sit daglige Formiddagsbesøg. Paa et Tegn fra Moderen trak Signe og Per sig bort, og Sygeplejersken lukkede Døren til efter dem.

*

*

*

Per saae slet ikke Moderen mere den Dag, og i det hele blev hans Tilbagekomst ikke den Begivenhed, som den under andre Omstændigheder vilde være bleven. Faderens Tilstand optog naturligt alles Sind og Tanker, og trods Stilheden herskede der stor Travlhed i Huset. Snart skulde der varmes Omslag, snart hentes Medicin, for ikke at tale om, at der idelig indløb Bud fra Folk omkring i Byen med Forespørgsler om den Syges Befindende. Desuden ventedes der i Løbet af Dagen endnu to af de borteværende Søkende, nemlig den Broder, der var Kapellan paa Fyen, og en Søster, som var gift med en Læge i en af de smaa Limfjordsbyer. Ogsaa til disse skulde der sættes Værelser i Stand, saa alle havde fuldt op at gøre.

Per havde faaet sit gamle Loftsværelse tildelt, og her tilbragte han det meste af Dagen, dels under forgæves Forsøg paa at sove og udhvile sig efter Rejsen, dels beskæftiget med at skrive til Jakobe. Af Sømmelighedshensyn havde han besluttet at fravige sin oprindelige Bestemmelse og blive her, indtil Faderen var død, — det vilde efter alt at dømme dog ikke vare længe.